

Kun heräsin aamulla pommisuojaan oli tullut enemmän väkeä. Ajattelin, että yöllä oli pommitettu. Pakkasin makuupussin reppuun ja söin aamupalaksi banaanin jonka kaivoin ruokakassista. Lähdin ulos kiivettyäni portaat ylös ja kuulosteltuani ettei sireeni ujeltanut. En ollut valmis edessä avautuvaan näkyyn. Kaduilla välkkyivät hälytysajoneuvot valot ja vain muutama talo oli pystyssä. Tulipaloja oli siellä sun täällä ja katu oli pelkkää kuoppaista hiekkaa. Lähdin tarpomaan kohti juna-asemaa. Olin suunnitellut matkustavani ensin junalla lentokentälle ja sieltä lentäen Intiaan. En tiennyt mitä tekisin siellä mutta enköhän minä pärjää. Rahaa minulla on sillä minulla on pankkikorttini mukana ja tililläni oli ihan mukavasti rahaa. Juna-asemalla on häslinkiä, koska ihmisiä evakuoitiin ja he ahtautuivat juniin ja kiitivät pois. Pääsin huomaamatta yhteen junaan ja menin istumaan penkille. Juna lippuja ei onneksi tarkisteta sillä junilla on hyvin kiireinen aikataulu. Juna nytkähtää liikkeelle ja avaan radioni. "Ensimmäiset ydinohjukset on laukaistu Venäjää kohti. Niiden säteily on hengenvaarallista ja ihmisiä kehoitetaan lähtemään itä-suomen ja Viron seuduilta välittömästi," huomaan kaikkien muiden junassa olevien ihmisten kuuntelevan myös radiota. Kiusallinen hiljaisuus päättyy, kun juna pysähtyy lentokentän asemalle. Ihmiset purkautuvat ulos tasaisena virtana minä mukana. Lentokentällä on yllättävän vähän porukkaa pääsen puolentunnin kuluessa sisälle ja odottelen lähtöportin vierellä lentokonettani. En tiedä, että kuinka kauan odotan mutta, kun lentokone rullaa sisään ja nousen ylös jalkani ovat puutuneet. Istun lentokoneessa paikalleni ja katson kuinka lentokone täyttyy ihmisistä. Viereeni istuu noin minun ikäiseni poika joka näyttää surulliselta.